

8 Ιανουαρίου 2010

Περί του μοναχού που έλαβε γεύση της Αιωνιότητος...

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Έργο του Antonio Maria Viani (1555/60-1629)

Στό ιερό ψαλτήριο του προφητάνακτος Δαβίδ, το οποίο αποτελεί καθημερινό εντρύφημα των μοναχών αλλά και πολλών ευλαβών πιστών, υπάρχει ένας στίχος, ο οποίος λέγει: «Χίλια έτη εν όφθαλμοίς σου Κύριε, ώς η ήμερα η εχθές» (ψαλμ. 89). Χίλια χρόνια λέγει, Κύριε μπροστά στους οφθαλμούς σου, είναι σαν μία μέρα δική μας που ήδη πέρασε...

Αυτόν το στίχο που έχει όντως ένα βαθύτατο θεολογικό νόημα, θέλησε να κατανοήσει ένας ευλαβής και ενάρετος μοναχός, ο οποίος βρισκόταν σε κάποιο ιερό κοινόβιο και αγωνιζόταν με άσκηση και πνευματική ζωή για την ψυχική του σωτηρία. Πώς τα χίλια έτη ισοδυναμούν με μία ημέρα; Παράδοξο πράγμα, μυστήριο ακατάληπτο, σκάνδαλο στην ανθρώπινη λογική. Βεβαίως αυτόν το χαρακτήρα έχουν τα μυστήρια του Θεού, το υπερβατικό στοιχείο, το απροσπέλαστο για τον πεπερασμένο άνθρωπο... Και όπως ωραία έχει διατυπωθεί, μυστήριο δεν είναι αυτό που, δυστυχώς, δεν μπορώ να κατανοήσω, αλλά είναι αυτό που, ευτυχώς, με υπερβαίνει! Δεν είναι θέμα κατανοήσεως αλλά βιώσεως. Βασάνιζε, λοιπόν, τη διάνοια του ο εν λόγω μοναχός, προκειμένου να συλλάβει την έννοια του στίχου αυτού. Δεν το κατόρθωνε όμως. Η έλλειψη, παράλληλα, από εκείνο το ιερό κοινόβιο, σοφού και πεπαιδευμένου μοναχού, ο οποίος κάπως θα του ερμήνευε το δύσκολο χωρίο, θα του ανάπαυε την καρδιά και θα του ικανοποιούσε τη φιλομάθεια, καθιστούσε ακόμη μεγαλύτερη την ψυχική του ανησυχία. [\(περισσότερα...\)](#)